

[Formanden]

te forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring af kildeskatteloven og ligningsloven. (Ændring af lønmodtagerfradraget og fradraget for udgifter til befordring mellem hopæl og arbejdsplads).

(Lovforslag nr. L 211. Fremsat 29/4 81. Første behandling 6/5 81. Betænkning 20/5 81).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Glistrup (FP):

Det lovforslag, som ministeren her har fremsat, har jo reelt to forskellige bestemmelser. Den første, i § 1, går ud på, at man skal give nogle større fradrag til folk, der ikke har udgifter. Den anden bestemmelse, i § 2, går ud på, at man til gengæld skal tage nogle fradrag fra nogle mennesker, der vitterlig har udgifter.

Nu anfører ministeren ganske vist til støtte for denne paradoksale måde at lovgive på, at det må være rimeligt, fordi det kan formindskes besværet hos administrationen. Men når man kigger nærmere efter, hvem det er, man tager fradragene fra, vil man opdage, at det er en af de grupper, der er allerhårdest ramt af den fallitpolitik, som flertallet herinde fører, nemlig de mennesker, der har betragtelige udgifter til deres arbejdspladsbefordring, udgifter, der er steget ganske enormt meget med den forøgelse af benzinafgifterne, som den førte politik har ført med sig. Det drejer sig typisk om folk, der bor i et parcelhus forholdsvis langt ude på landet, og som også har været meget hårdt ramt af den førte skatpolitik.

Derfor må fremskridtspartiet meget kraftigt vende sig imod den skærpelse, der finder sted i § 2 i lovforslaget, hvorved man faktisk tager 500–600 kr. fra alle mennesker, der har væsentlige udgifter til arbejdspladsbefordring. Deres fradrag bliver simpelt hen formindsket med 900 kr.

Som følge deraf mener fremskridtspartiet, at det allervæsentligste ved behandlingen af det foreliggende lovforslag er at få ændringsforslag nr. 3 vedtaget. Dertil knytter sig reaktionelt ændringsforslag nr. 5. Men det helt centrale ved denne behandling må altså være, at vi ikke over yderligere uret, fojer yderligere spot til den skade, som dette folketing i forvejen har påført de mennesker, der har befordringsudgifter på over 1.100 kr. i løbet af et år for at komme til deres arbejdsplads. Det kan jo være, de har 11.000 kr., det kan være, de har 3.000 kr., og det kan være alverdens andre tal. Her er det, vi må gøre indsatsen.

Hvad angår reglen i § 1, er det selvfølgelig rigtigt, når ministeren anfører, at det at give fradrag til folk, der ikke har haft udgifter, kan føre til visse administrative besparelser, men med den fart, hvormed udgifterne stiger, altså den fart, hvormed pengene forringes, er fordelene ved at gennemføre § 1 sikkert forholdsvis begrænsede. Imidlertid er det trods alt noget, der trækker i den rigtige retning, og derfor kan vi, hvis vi blot kan få fjernet § 2 fra dette forslag, såmænd glimrende ved tredje behandling stemme for forslaget, som det er under § 1, men vi vil under ingen omstændigheder gå så langt, at vi stemmer for et forslag, som indeholder denne begrænsning af de befordringsudgifter, folk vitterlig har haft, for at få en vis, sikkert meget besked, administrativ lettelse, som § 1 er udtryk for.

Vi må stadig huske på, at den, der har flere udgifter end disse 5 pct. som sine erhvervsudgifter eller 3.200 kr. maksimalt, altid vil kunne opnå at få fradrag for det ved simpelt hen at opstille et regnestykke og tage det, der hedder lønmodtagerfradrag B. Derfor er det ikke den helt store jubel og begejstring, vi kan mobilisere vedrørende § 1, men det væsentlige er altså det med befordringsfradraget.

Hagen Hagensen (KF):